

Jeg har forgjæves søgt at se Referat af Forhandlingerne i Veile Amtsraadsnæde; jeg har kun set et Referat i en Avis, og det forbausede mig. Men inden saadanne Oplysninger foreligge, ser jeg ikke nogen Grund for dette Thing til at forandre den Beslutning, som det tog i Fjor, og hvorved det tilskød 100,000 Kr. for at vise sin Interesse for Veileegnen. Jeg beklager overhovedet, at dette Forslag er kommet frem, og Amtsraadets Stilling til Sagen, thi jeg er overordentlig bange for Veile By, og det skulde gjøre mig ondt, om man med Hensyn til denne Sag skulde komme til at anvende et gammelt Ord, som her vil lyde: Naar Veile vil have Alt, hvad den ser, saa maa den græde, naar Horsens ler. Jeg haaber, at Landstinget vil tage Sagen under grundig Overveielse.

Th. Nielsen: I de Par Bemærkninger, som jeg har at fremføre, har den ærede 3die Landstingsmand for 9de Kreds (Zuul-Rysensten) tilbøds Svar paa sine Spørgsmaal. Jeg maa da først erindre om, at Loven af 12te April i Aar har, saavidt jeg kan skjønne, et tredobbelt Formaal. Det første er at værne Veile By's Interesser mod den truende Konkurrence fra Horsens derved, at man lægger Banen ind i en stor Del af dens Opland. Det andet er at sætte de vidtstrakte vestlige Egne i en bedre Forbindelse med de østlige Egne og da navnlig med Byen selv. Og det tredie Formaal, som staar i nær Forbindelse med det andet, er at hjælpe til at udfylde det jernbanetomme Rum, der ligger mellem de to Tværbaner, nemlig den fra Standerborg til Stjern og den over Runderkov. Det kan ikke negtes, at en Bane til Gibe vil komme, om jeg saa maa sige, i Midten af det jernbanetomme Rum, og derfor sagde den høitærede Minister ogsaa under Forhandlingerne — det var ikke Ordene men i hvert Fald Mening — at han havde ikke Noget imod en Bane til Gibe. Han havde ikke Noget imod, at den blev bredsporet, ja han kunde endog saa finde, at det var ret hensigtsmæssigt. Det var ikke Ordene, men Mening og Tanken i hans Stilling til Sagen. Thi hvis man nu tænker sig denne Bane, kunde der være Sandsynlighed for, at Gibe blev Anudepunktet. Thi det er dog ikke usandsynligt, at den Tid vil komme, da det store jernbanetomme Rum vil søges udfyldt. — Den ærede 3die Landstingsmand er jo lige saa lidt som jeg evig, der kommer andre Tider, andre Forhold. — Om noget Saadant vil indtræffe, kan hverken den ærede sidste Taler eller jeg vide Noget om, men usandsynligt er det dog ikke;

selv den høitærede Minister mener, at noget Saadant vil komme, og dette kan da ogsaa være Anledning for os til at mene, at det er mindre hensigtsmæssigt at anlægge en smalsporet Bane, naattet jeg indrømmer, at der ikke er Noget, der nu tænker paa at fortsætte den. Men efter at Loven af 12te April 1889 nu en Gang er givet, en Lov, som blev færdig i Hui og Hast, har baade Komiteen og den paagjældende Egn selvfølgelig den Forpligtelse at tage under Overveielse, om man mener at kunne bruge den smalsporede Bane. Jeg maa erindre den ærede sidste Taler om, at der vistnok er tilstrækkelig Penge til en længere Bane, nemlig til Holstebro, som ogsaa skulde gaa over Gibe, og der er ogsaa tillige givet Bevilling til en bredsporet Bane til Gibe, men den smalsporede har man ikke haft Veilighed til at tage under Overveielse. Kommunerne have ganske vist taget det under Overveielse og henvendt sig til By- og Amtsraad og Landkommunerne, og Resultatet er blevet, at Veile By, som altid i denne Sag har været rede til at gjøre, hvad man med Villighed kan fordr, for at værne sine Interesser og komme i Forbindelse med Oplandet, var villig til at gaa ind paa en smalsporet Bane og give de fornødne Penge og har ogsaa bevilget dem; det Samme have Landkommunerne gjort, skjøndt ikke uden store Betænklichkeiten. Altsaa, Pengene ere tilstede fra Landkommunerne og fra Veile By; de ere bevilgede til en smalsporet Bane. Derefter henvendte man sig til Amtsraadet. Men nu indtraf imidlertid dette, at der var en anden Komite, som vilde have Banen gjennem Veiledalen, men denne Komite blev imidlertid strax gjort opmærksom paa, at Banen ikke passede for Veiledalen, den kunde ikke anvendes der, det gik slet ikke an. Den ene Bane er 6 Mil lang, medens den anden kun er 4½ Mil. Vel stod der ikke i Loven, at den skulde gaa igjennem Greisdalen, men Forudsætningen var, at den kun skulde være 4½ Mil, og at den skulde gaa gjennem Greisdalen. Den høitærede Indenrigsminister har den samme Opfattelse af Spørgsmaalet, saa der er ingen Tvivl om, at denne Lov ikke kunde anvendes paa den anden Linie; men den nævnte Komite arbejdede imidlertid uforsvaret, og Amtsraadet tog af dette Arbejde Anledning til at modsætte sig vort Andragende om en smalsporet Bane, idet man vel saa, at dette gik imod Veiledalsbanen. De Veiledalsfolk og deres Ingenieur, Landinspektør Dhrt, mente jo, at denne Bane kunde der let skaffes Penge til, thi de havde de samme Penge til den, som man havde til de nordjydske, vendtjyske